

Ik dacht dat dat kon

Als u deze sketch van de Sluipschutters niet kent, google dan s.v.p. op "sluipschutters: ik dacht dat dat kon". Het gaat om een volkomen foute actie, heel smerig, die gerechtvaardigd wordt met "ik dacht dat dat kon".

Ik vroeg me af of al die katholieke geestelijken dat bij het misbruik van al die misdienaartjes ook vonden: ik dacht dat dat kon.

En al die mensen die voor een vakantie naar de zon vliegen, terwijl het klimaat op springen staat. Omdat ze dachten dat dat kon.

En al die jagers, die donders goed weten dat de rechtvaardiging van hun handelen op drogredenen berust. Dieren doden tegen alle normale wettelijke en fatsoensregels in omdat ze dachten dat dat kon.

En wat te denken van die, gelukkig slechts enkele, vrouwen die vinden dat ze op zeer verantwoorde wijze vlees eten, als ze het maar zelf geschoten hebben. Terwijl het, in het overgrote deel van de gevallen, om beschermde dieren gaat!

Je schiet een beschermd dier dood, omdat je dacht dat dat kon...

De daadwerkelijke drijfveer zou wel eens anders kunnen zijn, wanneer we Pauline de Bok moeten geloven. In een column in het tijdschrift "Buit" van de Jagersvereniging (mei 2018) schreef ze:

"Als ik de trekker overhaal en het damkalf omvalt, begint mijn lichaam te trillen en te

gloeien, spanning en concentratie ontladen zich. Ik noem het een geluksgevoel, euforie, maar wie dat pervers vindt, mag ook zeggen dat mijn lijf vol schiet met endorfine. Dat klinkt nogal klinisch, maar ik vind het best, want zo zou je het bij dieren noemen.

In mijn leven vervagen de tegenstellingen. Mensen zijn dieren, mensen zijn natuur, er is geen kroon der schepping, we weten niet half wat we doen."

Dat mag ze allemaal ervaren, ik gun haar het gevoel van euforie. Maar vervolgens ontspoot haar redenering:

"Dat maant tot bescheidenheid, we kunnen niet zomaar over dieren beschikken, of we nu veeboer zijn, huisdieren houden of jagen. Ik maak een dier buit omdat ik het wil eten."

Tot zover Pauline de Bok. Van bescheidenheid is bij haar geen sprake en ze weet niet half wat ze doet. Als we veeboer zijn of huisdieren hebben gaat het om gehouden dieren, waar we een zorgplicht voor hebben, maar die we ook mogen doden.

Bij jagen gaat het echter om in het wild levende dieren, en die dienen met rust gelaten te worden, behoudens enkele, ook nog discutabele, uitzonderingen. Het willen consumeren van het geschoten dier hoort zeker niet tot deze uitzonderingen.

Jagen omdat je dacht dat dat kon? "Natuurlijk kan dat niet", aldus de Sluipschutters. De schuldigte zegt uiteindelijk "Sorry". Nu de jagers nog.

Natuurlijk kan dat niet.

Column